

РЕШЕНИЕ

№ 336

гр. София, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Г. Стоев

при участието на секретаря Йорданка В. П.а
като разгледа докладваното от Станимира Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100514327 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20107826/28.04.2021г. по гр.д. № 65152 по описа за 2017г. на Софийски районен съд, 178-ми състав **К. А. П.**, ЕГН ***** с адрес: гр. София, ж.к. „*****“ ул. „*****“, ап. 21 е осъден да заплати на **Т.С.”ЕАД, ЕИК *******, с адрес на управление: гр.София, ул. ***** на основание на чл. 79, ал.1 вр. с чл. 200 от ЗЗД вр. с чл. 150 от ЗЕ сумите, както следва: **сумата от 2242,83лв.**, представляващи ½ от стойност на доставена топлинна енергия в **апартамент № 21** в гр. София, ж.к. „*****“ ул. „*****“ за периода от 01.05.2014г. до 30.04.2016г. и ½ от тази по обща фактура № 0055924585/31.07.2014г; сумата от **32,18лв.**, представляващи стойност на такса за дяловото разпределение на енергията за периода от 01.06.2014г. до 30.04.2016г.; на основание на чл. 78, ал.1 от ГПК съдебни разноски от **825,30лв.**, като неоснователни са отхвърлени исковете за горницата над 2242,83лв. до 2243,39лв.; иска за обезщетение за забава на плащането на главница за топлинна енергия в размер на 430,07лв. за периода от 15.09.2014г. до 01.08.2017г.; иска за обезщетение за забава на плащането на главницата за такса за дялово разпределение в размер на 7,23лв. за периода от 15.09.2014г. до 01.08.2017г.

Със същото Решение **Г. А. П.**, ЕГН ***** е осъден да заплати на **Т.С.”ЕАД, ЕИК *******, с адрес на управление: гр.София, ул. ***** на основание на чл. 79, ал.1 вр. с чл. 200 от ЗЗД вр. с чл. 150 от ЗЕ сумите, както

следва: **сумата от 1445,35лв.**, за потребена топлинна енергия в **апартамент № 21** в гр. София, ж.к. „***** ул. „***** за периода от 01.07.2014г. до 30.04.2016г.; **сумата от 32,18лв.**, представляващи стойност на такса за дяловото разпределение на енергията за периода от 01.06.2014г. до 30.04.2016г.; на основание на чл. 78, ал.1 от ГПК съдебни разноски от **536лв.**, като неоснователни са отхвърлени исковите за горницата над 1445,35лв. до 2243,39лв. и за периода от 01.05.2013г. до 30.06.2014г включително за ½ от тази по обща фактура № 0055924585/31.07.2014г; иска за обезщетение за забава на плащането на главница за топлинна енергия в размер на 430,07лв. за периода от 15.09.2014г. до 01.08.2017г.; иска за обезщетение за забава на плащането на главницата за такса за дялово разпределение в размер на 7,23лв. за периода от 15.09.2014г. до 01.08.2017г.

С Определение № 20172734/16.08.2021г. по гр.д. № 65152 по описа за 2017г. на СРС, 178-ми състав е отхвърлена молба по чл. 248 от ГПК на **К. А. П.**, ЕГН ***** за изменение на решението в частта за разноските, като не се присъждат в негова тежест разноски за вещи лица и възнаграждение за юрисконсулт на ищеца.

Срещу така постановено решение е депозирана въззивна жалба вх.№ 25097266/08.06.2021г. по регистъра на СРС **от ответника по исковите –К. А. П.**, ЕГН ***** чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител - адв. Д., в частта, в която исковите срещу него **са уважени**. Изложил е съображения, че решението в тази част е неправилно, постановено при нарушение на съдопроизводствените правила и на материалния закон, необосновано. Посочил е, че не било съобразено че ищецът сочел солидарна отговорност на двамата ответници , но и разделна такава, че период бил от 01.05.2013г. до 30.04.2016г., а адв. З. бил направил възражение за погасяване на задълженията по давност. Вземанията били периодични и срок на погасителна давност бил три години, така погА.и по давност били главници до 30.06.2014г. Договорът следвало за бъде писмен, а такъв не бил сключен. Ищецът не претендирал стойност на реално консумирана енергия по месеци, съобщенията за фактури не отговаряли на изискванията за фактура и не били такива, а и не му били връчени, не били верни. Договорът за топлинно счетоводство бил нищожен, не бил подписан от представители на страните по него, нито от посочения в него Д.Д., нямало нотариално заверени пълномощни за същото, не бил подписал списъка на живущите. Не било установено да е потребил енергия в количества ина стойност, за които е уважен иска, данните въз основа на които било направено разпределението били неверни в имота имало уреди за индивидуално измерване, а не топломери Клаузите на Общите условия били неравноправни, не следвало да се издава лиценз на ищеца за производство и продажба на топлинна енергия, защото не отговарял на изискванията за същото. Претендирал е разноски.

Срещу така постановено определение е депозирана частна жалба вх.№ 25150960/13.10.2021г. по регистъра на СРС **от ответника по исковите –К. А.**

П., ЕГН ***** чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител. Изложил е съображения, че определението е неправилно. Ищецът не бил представил списък с разноски, които претендира, не бил доказал, че е платил възнаграждение за юрисконсулт. Не следвало да се поставят в негова тежест разноски за вещи лица, заключението по техническата експертиза не било представено в срок, и делото било отложено, не следвало да плаща и 200лв., защото искова претенция била една, нямало необходимост от назначаването на исканите от ищеца съдебни експертизи.

Въззиваемият- ищец – Т.С.”ЕАД, ЕИК ***** след срока за отговор е оспорил жалбите. Претендирал е разноски.

Третото лице помагач на страната на въззиваемия-ищец – **„Т.С.” ЕООД, ЕИК ******* не е изразило становище по жалбите.

Ответникът по исковете Г. А. П., ЕГН ***** чрез назначения му особен представител-адв. З., в проведено о.с.з. пред СГС е посочил, че жалбата е основателна.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба вх. № 2022441/15.09.2017г. на **Т.С.”ЕАД, ЕИК ******* срещу **Г. А. П., ЕГН ******* и **К. А. П., ЕГН ******* с адрес: гр. София, ж.к. „***** ул. „*****”, ап. 21 с която е поискало от съда на основание на чл. 79, ал.1 вр. с чл. 200 от ЗЗД вр. с чл. 150 от ЗЕ и чл. 86 от ЗЗД да осъди ответниците **разделно при равни квоти** да му заплатят сумите, както следва: **сумата от общо 4486,78лв.**, представляваща стойност на доставена топлинна енергия в **апартамент № 21** в гр. София, ж.к. „***** ул. „*****” за периода от 01.05.2013г. до 30.04.2016г. и по обща фактура № 0055924585/31.07.2014г; сумата от **64,37лв.**, представляващи стойност на такса за дяловото разпределение на енергията за периода от 01.06.2014г. до 30.04.2016г.; сумата от 866,14лв. представляваща лихва за забава на главница от 4486,78лв. за периода от 15.09.2014г. до 01.08.2018г.; сумата от 14,45лв., представляваща лихва за забава на плащането на сумата от 64,37лв. за периода, като му се присъдят разноски , включително юрисконсултско възнаграждение. Посочило е, че ответниците са клиент на топлинна енергия в имота, потребители енергия в имота за процесния период в количества и на стойност, за които е предявен иска, страните били обвързани от договор за доставка на топлинна енергия при Общи условия, дължали и възнаграждение за дялово разпределение на енергията, изпаднал в забава на плащането им.

Ответникът **К. А. П., ЕГН ******* чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител - адв. Д., в предоставения срок за отговор е оспорил исковете. Посочил е, че не бил подписвал писмен договор с ищеца за доставка на топлинна енергия в имота, поради което и не съществувало договорно облигационно правоотношение между страните за същото. Договорът с **Т.С.”ЕООД** бил нищожен, не бил подписан от

представители на страните, нямало заверено от нотариус пълномощно, не бил подписал списъка на собствениците. Не било доказано, че А. Б., посочен в нотариален акт № 176 е починал и че негов наследник бил К. П.. Данните въз основа на които било направено топлинното счетоводство били неверни, индивидуалните уреди не били топломери, не бил потребил енергия в количества и на стойност, за които са предявени исковите. На ищеца не следвало да се издава лиценз за производство и продажба на топлинна енергия, защото не отговарял на изискванията за същото. Не бил получавал фактури. Нормата на чл. 153 от ЗЕ противоречала за ЗЗП, Общите условия съдържали неравноправни клаузи, не бил подписал тези ОУ. Съобщенията за фактури не отговаряли на изискванията за фактури, те били неверни, били по прогнозни данни, а не по реална консумация на енергия. Претендирал е разноски.

Ответникът **Г. А. П.**, ЕГН ***** чрез назначения му по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител - адв. З. в предоставения срок за отговор е оспорил исковите. Посочил е, че не било установено да дължи процесните суми поради доставена ви мота топлинна енергия. В ОУ нямало качествени параметри за услугите, нямало подписан договор между страните. ОУ не били публикувани по предписания ред, неавтентичен бил договора с ФДР, клаузата за рекламация била неравноправна. Счетоводните записвания на ищеца били в нарушение на чл. 24 от ЗБНБ, не били редовни., не били правени отчисления за технологични загуби. След две неплатени сметки ищецът следвало да преустанови топлоснабдяването, евентуално задълженията били погА.и **по давност**. Претендирал е разноски.

Третото лице помагач на страната на ищеца – „Т.С.” ЕООД, ЕИК ***** е посочило, че исковите са основателни.

По делото са приети неоспорени от страните нотариален акт № 176/1970г. с който А. Б. П. е признат за собственик на основание на чл. 55 от ЗПИИМ на апартамент № 21 в гр. София, *****”. Съден на имота от запад е ул. „*****.

Прието е удостоверение за родствени връзки, издадено от СО, район Красно село, съгласно което А. Б. П. и Б.В. П.а са родители на Г. А. П. и на К. А. П.; А. П. е починал на 08.02.2006г., а съпругата му Б. П.а е починала на 07.11.2011г.

По делото са приети протокол от ОС на ЕС от 10.11.2001г., договор от 19.11.2001г., съгласно които ОС на ЕС на сграда в гр. София, ж.к. „***** е избрало и възложило на Т.С.”ЕООД да извършва дялово разпределение на енергията в сградата., като ЕС е представлявано при подписването на договора от Г. С., Й.К., И.П., за което същите са положили подписи , последните двама са упълномощени за същото от ОС на ЕС. В списъка на живущи в сградата за ап. 21 е посочена Б. П.а , за нея е положен подпис срещу заявено желание за монтиране на разпределители на три радиатора.

Приети са извлечения от сметки на ищеца, сочещи задължение на

ответниците за периода в размер на сумите, за които е предявен иска.

Приети са общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, одобрени от ДКЕВР с Решение от 03.02.2014г., сочещи че в забава на плащането на сумите се изпада след публикуване на интернет-страница на ищеца изравнителни сметки.

Приети са протоколи за отчет на уреди носещи подпис, положени за потребител Б. П.а, изравнителни сметки за дялово разпределение на енергията, съгласно които реален отчет на уредите е направен на 06.05.2015г. и на 06.07.2016г., установено е потребление на енергия за отопление, отчитана по уреди на три радиатора в имота, както и потребление на енергия за БГВ, отчитано по показания на водомер.

С прието по делото неоспорено от страните заключение по съдебно-техническата експертиза вещото лице след запознаване с документи по делото и допълнително представени му такива от ищеца и от топлинния счетоводител е посочило, че в сградата, в която е имота се доставя топлинна енергия за отопление и за горещо битово водоснабдяване, общият топромер е преминавал през периодични метрологични проверки и резултат е бил, че е „годен”, отмитан бил ежесмесечно, отчислявани били и технологични загуби, партията за процесния имот се води на името на Б. П.а, уредите за отопление в имота били три радиатори, на тях били монтирани разпределители и те били отчитани реално, както отчетен бил и водомер, дяловото разпределение било направено съобразно правилата на ЗЕ и Наредбата за топлоснабдяване № 16-334. Посочило е, че през целия процесен период сумите по фактури били по-малки от реално дължимите, стойността на потребената в имота енергия била **4485,66лв.**

С прието по делото заключение по съдебно-счетоводната експертиза вещото лице след запознаване с документи по делото при проверки при ищеца е посочило, че при ищеца неплатени се водят процесните суми, нямало данни за плащането им.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира от права страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивния съд се произнася служебно по валидността на решението а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивния съд е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретния случай постановеното по делото решение е валидно и допустимо в обжалваната част.

По правилността на решението в обжалваната част:

Предявеният иск е с правно основание чл. 150 и чл. 154 от Закона за енергетиката (ЗЕ) вр. с чл. 79 и чл. 86 от ЗЗД – иск за заплащане на стойност на доставена топлоенергия за битови нужди, за имот в сграда - етажна собственост, за дяловото ѝ разпределение .

За да се уважи този иск по делото следва да се установи, че за процесния период между страните е съществувало валидно правоотношение по силата на което ищецът се е задължил да доставя на ответника топлоенергия срещу задължение на ответника да заплаща стойността ѝ, че е носител на вземане за възнаграждение за дялово разпределение, както и че ищецът е изпълнил точно своите задължения и е доставил конкретно количество топлоенергия, начислил е суми за същото съобразно с действащите към съответния момент разпоредби на ЗЕ вр. с Наредба №16-334 от 06.04.2007 год. за топлоснабдяването /Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 год./, поради което и за ответника да е възникнало валидно и изискуемо задължение за заплащане на стойността на същото, като е изпаднал и в забава за изпълнението му.

Съгласно разпоредбата на чл.150 от ЗЕ продажбата на топлинна енергия за битови нужди се извършва при публично оповестени общи условия, които влизат в сила 30 дни след публикуването им в един централен и един местен всекидневник и стават задължителни за потребителя, без да е нужно потребителят изрично и писмено да ги е приел.

Съгласно разпоредбите на ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в чл. 139-148 от ЗЕ и в действащите към процесния период и Наредба №16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването (Обн. ДВ, бр.34 от 24.04.2007 г.).

Съгласно чл.142, ал.2 от ЗЕ - топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите.

Съгласно чл. 145, ал.1 от ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Съгласно чл. 153, ал.1 от ЗЕ всички носители на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са потребители на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 3 на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3. Според ал.2 на същия текст когато всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, не желаят да бъдат потребители на топлинна енергия за отопление и/или за горещо водоснабдяване, те са длъжни да декларират писмено това пред топлопреносното предприятие и да поискат прекратяване на топлоснабдяването за отопление и/или горещо водоснабдяване от тази

абонатна станция или от нейното самостоятелно отклонение, като съгласно ал.3 лицата по ал. 2 се смятат за потребители на топлинна енергия до датата на прекратяване на топлоснабдяването.

По аргумент от чл. 153, ал.6 от ЗЕ и чл. 76 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. следва и че потребителите в сграда - етажна собственост, които прекратят топлоподаването към отоплителните тела в имотите си чрез монтираната на тях регулираща арматура остават потребители на топлинната енергия, отдадена от сградната инсталация и от отоплителните тела в общите части на сградата, както и дължат заплащане на сумата за мощност (В този смисъл решение No 210 от 24.02.2006 г. по адм. дело No 11361/2005 г. на 5 чл. състав на ВАС). Нещо повече – разпоредбата на чл. 153, ал.5 от ЗЕ, въвежда забрана за прекратяване на подаването на топлинна енергия към отоплителните тела в имотите си чрез физическото им отделяне от сградната инсталация, направено от потребител.

Съдът приема, че по делото е установено че ищецът е енергийно предприятие, доставящо топлинна енергия. "Т.С." ЕАД е дружество регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна енергия, пренос на топлинна енергия, производство на топлинна и електрическа енергия и други дейности, обслужващи основните.

Съдът приема, че по делото е установено от приетите по делото писмени доказателства, че въззивникът е бил потребител на топлинна енергия в имота през процесния период и отговаря пред ищеца за плащане на 1/2 от стойността ѝ. Приетите по делото неоспорени от страните нотариален акт, удостоверение за родствени връзки установяват, че К. П. и Г. П. са синове на А. Б. П., признат за собственик на имота с приетия по делото нотариален акт № 176/1970г., че А. П. е починал на 08.02.2006г., а съпругата му Б. П.а е починала на 07.11.2011г. Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ купувач по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди. Такъв е и „битовият клиент“, тоест този, който купува енергия за собствени битови нужди. Посочените от законодателя в чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, дължащи цената на доставената топлинна енергия по сключения с топлопреносното предприятие договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни общи условия, **с а собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху имота.** В това си качество те са клиенти на топлинна енергия и страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди, тоест дължат заплащане на цената на доставената топлинна енергия. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и **правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ**, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно - на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна

енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с топлопреносното предприятие. В тази хипотеза **третото ползващо имота лице придобива качеството „клиент“** на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на топлопреносното предприятие. Договорът между това трето ползващо лице и топлопреносното предприятие подлежи на доказване по общия ред, включително и **с откриването на индивидуална партида на ползвателя при топлопреносното дружество по искане на това трето лице**. Този договор не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот. (В този смисъл Тълкувателно решение № 2/17.05.2018г. на ОСГК на ВКС). В случая събраните доказателства установяват, че през процесния период Г. П. и К. П. са притежавали по ½ ид.ч. всеки от тях от процесния имот по наследство от родителите им. По делото не се твърди и не се установява III-то лице да е сключило с ищеца договор за доставка на топлинна енергия в имота за периода по начин, освобождаващ собствениците му от отговорност пред ищеца за заплащането ѝ. При така установеното съдът приема че възникният отговаря пред ищеца за ½ от стойността на потребената в имота топлинна енергия и цената на дяловото ѝ разпределение. За възникването на валидно договорно правоотношение не е необходимо да се подпише писмен договор между страните и това да е форма за валидност на договора / В този смисъл Тълкувателно решение № 2/17.05.2018г. на ОСГК на ВКС/.

Съдът приема, че договора между страните съдържа качествени параметри са въведени от самия законодател. Това е така защото разпоредбата на чл. 132, ал.1 от ЗЕ вменява като задължение оператора на топлопреносната мрежа, който е част от топлопреносното предприятие, да осигури режим на работа на топлопреносната мрежа в съответствие с изискванията на наредбите за топлоснабдяване по чл. 125, ал.3 от ЗЕ. Същевременно наредбите по чл. 125, ал. 3 от ЗЕ , а именно: Наредба №16-334 от 06.04.2007 г., сочи задължение на оператора на топлопреносната мрежа да осигурява режима на работа на топлоснабдителната система, като определя температурата и налягането на топлоносителя в съответствие с изчислителния хидравличен режим и приетия температурен график за постигане на минимални разходи при производството и преноса на топлинната енергия до съоръженията на потребителите и следи за спазването им. Отделно самите ОУ на ищеца доразписват качествените параметри на услугата. С клаузата на Общите условия е вменено задължение за ищеца да осигурява в абонатната станция температурен режим и количество на топлоносителя, което да съответства на договорената мощност, за подгряване на топлоносителя в сградната инсталация за отопление и на топлата вода за битови нужди. Температурният режим е посочен като общ за цялата топлоснабдителна система или за отделни топлоизточници. Отделно е въведено и задължение ищеца избрания от него температурен режим и количество топлоносител, постъпващо в абонатната станция, да осигурява температура на подгрявата вода за горещо

водоснабдяване 55 градуса на изхода от подгревателя към сградната инсталация и поддържане на предвидените по проект температури в отопляемите помещения с допустимо отклонение минус 1,5 градуса при изчислителни режими. Съгласно ОУ „Т.С. ”ЕАД е длъжно да поддържа параметрите на топлоносителя, съгласно хидравличния режим и температурния график на топлопреносната мрежа. Температурният график е функция на температурата на подаващата мрежова вода в зависимост от температурата на външния въздух. Той отчита промяната на температурата на топлоносителя при промяна на температурата на околния въздух с цел достигане на предвидената температура вътре в отопляемите помещения, когато вътрешната отоплителна инсталация работи според предписанията. Температурният график осигурява баланса между производство, пренос и минимизиране на технологичните разходи и качество на топлоснабдяването. В посочените ОУ е предвидено задължение за ищеца като продавач на топлинна енергия да поддържа параметрите на топлоносителя, съгласно температурния график на топлопреносната мрежа.

Съдът приема, че при така установените нормативни изисквания и записвания в ОУ на ищеца, са разписани качествените параметри на доставената услуга. Въведено е точно определено изискване за конкретната температура на водата на битово горещо водоснабдяване – 55 градуса на изхода от подгревателя към сградната инсталация. За отопление на помещенията също е въведено задължението на топлоснабдителното предприятие – продавач на топлинна енергия, а именно - да осигури такива качествени показатели на подавания топлоносител, които съобразени с конкретните атмосферни условия да осигурят достигане на предвидените проектни температури в отопляемите помещения, при съответно нормална работа и на вътрешната отоплителна система като част от сградната инсталация. Параметрите за качество са определени точно и ясно, респ. са определяеми, като е посочен механизъм за определянето им в зависимост от предварително посочени критерии.

Съдът приема за установено по делото , че в имота е доставена топлинна енергия за периода на стойност от общо **4485,66лв.** Тази сума е изчислена от вещото лице по техническата експертиза като е съобщило разпоредбата на Наредбата за топлоснабдяване , данните по протоколите за отчет за показания на разпределители и на водомер, данните по общия топромер, обем на имота и на сградата. Съдът изцяло кредитира извода на вещото лице като резултат от самостоятелните му изчисления, неопровергано от събраните по делото доказателства. В случая протоколите за отчет на уредите носят подпис на потребител на топлинната енергия и установяват, че в имота се консумира енергия за горещо битово водоснабдяване и за отопление, че уреди са отчетени реално. Тези протоколи за отчет не са оспорени от страните и съдът приема, че дяловото разпределение на енергията следва да се направи съобразно данните посочен в тях. В случая вещото лице е направило самостоятелни изчисления, поради което и няма решаващо значение за

делото дали договора между ЕС и Т.С.”ЕООД е валиден. Неоснователни са и доводите на въззивника обосновани с неравноправни клаузи на Общите условия, на противоречие с разпоредби на европейските директиви в частта за заплащане само на реално консумираната стока/услуга. В случая предмет на делото не са вземания за обезщетение за забава, в хода на производството са били приети изравнителните сметки, поради което и без решаващо значение по делото е валидността на клаузата в ОУ за рекламация. Стойността на задълженията е определена въз основа на реално потребеното, а не на прогнозните суми по фактури. Отделно в случая по делото се установи, че прогнозните суми по фактури са по-ниски от реално потребеното. За този извод съдът кредитира изцяло заключението по техническата експертиза като вярно, задълбочено, неопровергано от останалите събрани по делото доказателства.

Неоснователни са и оплакванията обосновани със съобщенията за фактури. Решаващите мотиви на СРС не са въз основа на съобщенията за фактури, а въз основа на установеното количество реално потребление на топлинна енергия в имота.

Неоснователни са доводите на въззивника че в случая се касаело за солидарна отговорност. Ищецът последователно в исковата молба е претендирал разделна отговорност двамата ответници по исковете при равни квоти. Установи се по делото, че всеки от ответниците е носител на по 1/2 ид.ч. от имота и правилно е прието от СРС че всеки съсобственик отговаря за заплащане на топлинна енергия в имота съразмерно на участието си в съсобствеността.

Неоснователни са доводите на въззивника, обосновани с направеното от адв. З. възражение за погасителна давност. Такова възражение е направено от адв. З. като представител на ответника Г. П.. Възражение за недължимост на суми поради погасителна давност не е направено от въззивника К. П.. Това възражение е правопогасително, то е скрепено с преклузията по чл. 133 вр. с чл. 131 от ГПК. Възражение за недължимост на суми поради погасяването на задължението по давност ползва само онзи длъжник, който е направил такова възржение. В случая въззивникът К. П. не е направил в срок възражението за недължимост на суми поради погасяването им по давност и правилно районния съд не се е произнесъл по такова.

С въззивната жалба не са въведени конкретни оплаквания срещу изводите на СРС в частта за таксата за дяловото разпределение, при обосноваване на изводите си СРС не е допуснал нарушение на императивна правна норма, поради което и при съобразяване на ограниченията по чл. 269 от ГПК съдът приема за установено по делото валидно възникнало вземане на ищеца срещу ответника за цената на дяловото разпределение на енергията в размер на сумата от 32,18лв.

При така възприето съдът приема, че за процесния период ответникът отговаря пред ищеца за заплащане на 2242,83лв. представляваща стойност на

потребена в имота енергия, както и за 32,18лв. цена на дяловото ѝ разпределение за периода.

По частната жалба

Съдът приема че същата е допустима, но неоснователна.

Списък с разноси по чл. 80 от ГПК е условие за допустимост само на молбата по чл. 248 от ГПК и то тогава, когато се касае за претендираните от страната разноси, а не за тези, които са присъдени на насрещната страна. Този извод следва при съобразяване на изричната норма на чл. 80 от ГПК. В случая ищецът е претендирал разноси по делото, включително и възнаграждение за юрисконсулт, поради което и правилно районният съд е приел, че следва да се произнесе по това искане. Следва да се посочи, че списък с разноси е представен от ищеца по делото в последното проведено пред СРС съдебно заседание. Правилно районният съд е определил възнаграждението за юрисконсулт при съобразяване на нормата на чл. 78, ал.8 от ГПК. За присъждането на такива разноси съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК не е необходимо да се представят доказателства, че такова възнаграждение е платено – аргумент от нормата на чл. 78, ал.8 от ГПК сочи конкретен ред за определяне на припадащото се възнаграждение за юрисконсулт. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че не било нужно да се назначават съдебните експертизи пред СРС. Искането за тях е било допустимо и относимо към предмета на делото, съобразено е било със спорните по делото обстоятелства и с необходимостта от специални знания, с което районният съд не разполага. Вещите лица не са били единствена причина за отлагане на делото пред СРС, държавната такса е определена съобразно действащите към съответния момент разпоредби на ГПК, доводите на жалбоподателя в обратния смисъл са неоснователни.

При така възприето съдът приема, че частната жалба е неоснователна.

По отговорността за разноси:

С оглед изхода на делото съдът приема, че отговорността за разноси следва да се постави в тежест на въззивника и той следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС разноси за държавна такса от 45,50лв. по въззивната жалба и 15лв. държавна такса по частната жалба. /жалбите са депозирана от особен представител и държавна такса не се събира предварително/, а на въззиваемия разноси за възнаграждение за особения представител в размер на 401лв.

На въззиваемия не се следват съдебни разноси за възнаграждение за юрисконсулт. Не е депозиран отговор, не е изпратен представител в о.с.з., депозираната допълнителна молба е бланкетна, и съдът приема, че представителство от юрисконсулт в производство пред СГС, което да обоснове дължимост на разноси, не е проведено.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20107826/28.04.2021г. и Определение № 20172734/16.08.2021г по гр.д. № 65152 по описа за 2017г. на Софийски районен съд, 178-ми състав в обжалвана част.

ОСЪЖДА К. А. П., ЕГН ***** с адрес: гр. София, ж.к. „*****“ ул. „*****“, ап. 21 да заплати на **Т.С.”ЕАД, ЕИК *******, с адрес на управление: гр.София, ул. ***** на основание на **чл. 78, ал. 1 от ГПК** съдебни разноси в производството пред СГС в размер на **401лв** /четиристотин и един лева).

ОСЪЖДА К. А. П., ЕГН ***** с адрес: гр. София, ж.к. „*****“ ул. „*****“, ап. 21 да заплати по сметка на **Софийски градски съд** на основание на чл. 78, ал. 1 вр. с чл. 77 и чл. 81 от ГПК сумата от **60,50лв** /шестдесет лева и 0,50лв//, представляващи държавна такса за производство пред СГС.

Решението е постановено при участието на трето лице помагач на страната на ищеца – **„Т.С.” ЕООД, ЕИК *******.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____